

* ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΑ * ΘΕΜΑΤΑ *

Εἰς τὸ τεύχος τοῦ μηνὸς Μαρτίου ὠλοκληρώθη ἡ παράθεσις τῆς περιδοήτου «Διασαφήσεως» τοῦ πρώην Φλωρίνης. Εἰς τὴν συνέχειαν θὰ παραθέσωμεν σημαντικὸν κείμενον τῆς ἰδίας περιόδου, τὸ ὁποῖον ἐδημοσίευσεν ὁ «ΚΗΡΥΞ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ», ἀριθ. φύλ. 6, 1—15 Αὐγούστου 1945.

Τὸ κείμενον αὐτὸ διευτυπώθη ἐξ αἰτίας τῆς συγχύσεως τὴν ὁποίαν προεκάλεσαν οἱ περὶ τὸν πρώην Φλωρίνης, οἱ ὁποῖοι ἄλλα ἔλεγον σήμερον, ἄλλα αὔριον καὶ ἄλλα ἐφήρμοζον εἰς τὸ θέμα τῆς Ὁμολογίας.

Τὸ κείμενον φέρει τὸν τίτλον «ΠΕΡΙ ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ» καὶ παρατίθεται ὡς ἔχει εἰς τὸν «ΚΗΡΥΞΑ», εἶναι δὲ ἐπίκαιρον, διότι δὲν ῥῆλαξεν εἰς τὸ θέμα αὐτὸ τίποτε εἰς τὴν παλαιὰν Φλωρινικὴν παράταξιν καὶ τὰς προσελθούσας ἐξ αὐτῆς.

ΠΕΡΙ ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν εὐσεβῶν Ὁρθοδόξων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ὑποπίπτουν ἀκουσίως εἰς διάφορα σφάλματα ἐναντὶ τῆς ἀκριβείας τῆς πίστεως, νομιζόντες ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι ἐφάμαρτον, καὶ ἐτεῖδῃ πάλιν ἄλλοι ἐκ τούτων ὑποπίπτουν ἐν γνῶσει εἰς αὐτὰ ἰσχυρίζονται ὅτι δὲν βλάπτουν τὴν πίστιν, καὶ διότι ἄλλοι πάλιν ἰσχυρίζονται ὅτι τὸ κάμνουν οἰκονομικῶς διὰ νὰ ἐλκύσουν καὶ ἄλλους εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, διὰ τούτου θὰ ἐκθέσωμεν σήμερον διὰ τοῦ παρόντος ἄρθρου, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν θείων καὶ ἱερῶν κανόνων ποῖα ἀκριβῶς εἶναι ἀκριβεία τῆς πίστεως, καὶ ὅτι ἁμαρτάνουν ὅσοι δὲν ἀκολουθοῦν τούτους πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν πάντων τῶν εὐσεβῶν καὶ Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, τῶν ἐν ἀληθείᾳ θελόντων σωθῆναι.

Ὡς γνωστὸν, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἰσήγαγε τὸ παπικὸν ἑορτολόγιον κατέστη σχισματικὴ κατὰ τὸν Α' Κανόνα τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, καὶ ὡς σχισματικὴ, εἶναι ἄμοιρος τῆς Θείας Χάριτος, καὶ ἐπομένως τὰ μυστήριά της εἶναι ἄκυρα ὡς μὴ ἔχοντα χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Διὰ τούτου λοιπὸν ὁ Χριστιανὸς ὁ ὁποῖος παραμένει εἰς τὴν σχισματικὴν Ἐκκλησίαν ἀσφαλῶς κολάζεται. Ἐρχόμενος εἰς τὴν Ὁρθόδοξον γνησίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ὅμως, πρέπει νὰ πράξῃ τὰ ἐξῆς, διὰ νὰ σωθῇ:

1) Νὰ κάμῃ ὁμολογίαν πίστεως ὡς ὀρίζουν οἱ θεῖοι καὶ ἱεροὶ Κανόνες, ἢ νὰ ὑπογράψῃ λίβελλον ἐναντίον τῆς κακοδοξίας.

2) Ἐάν εἶναι βαπτισμένος εἰς τὴν Σχισματικὴν Ἐκκλησίαν οὗτος ἐρχόμενος εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ἀναμυρῶνεται ἀπὸ τοὺς ὀρθοδόξους ἱερεῖς μὲ μῦρον τελεσθὲν πρὶν τοῦ σχίσματος, καὶ τότε ἀποκαθίσταται πλέον τέλειος ὀρθόδοξος, κατὰ τὸν Α' Κανόνα τοῦ αὐτοῦ Μ. Βασιλείου.

3) Γενόμενος τέλειος ὀρθόδοξος δὲν πρέπει οὐδέποτε νὰ συμπροσεύχεται μετὰ τῶν σχισματικῶν (νεοημερολογιτῶν) ἅς εἶναι ἔστω οἱ γονεῖς του, ἢ σύζυγός του, ἢ τὰ τέκνα του. Διότι ὁ ἀγαπῶν κατὰ τὸ Εὐαγγέ-

λιον ἢ τέκνα ἢ ἀδελφούς ἢ σύζυγον ἢ πατέρα ἢ μητέρα κλπ. περισσότερον ἀπὸ τὸν Χριστὸν αὐτὸς δὲν εἶναι ἄξιος τοῦ Χριστοῦ. Συμπροσευχὴ δὲ λέγεται ὅταν δύο ἀποφασίσουν, καὶ συμφωνήσουν νὰ προσευχηθοῦν μαζί. Ἐὰν ὁμῶς π.χ. ὁ ὀρθόδοξος προσεύχεται εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν κατὰ τὴν ὥραν τῆς Θείας Λειτουργίας, ἢ ἐσπερινοῦ ἢ ἄλλης τινὸς ἀκολουθίας, καὶ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὸν κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἕνας αἰρετικὸς ἢ Σχισματικὸς ἢ ἐν γένει ἀλλότριος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τότε αὕτη δὲν εἶναι συμπροσευχή, διότι οὔτε συνεφώνησε ὁ ὀρθόδοξος μετ' αὐτοῦ νὰ προσευχηθῇ οὔτε καὶ τὸ ἐγνώριζεκὰν ὅτι θὰ εἰσῆρχετο εἰς τὸν Ναὸν ὁ τοιοῦτος.

Καὶ οὔτε ἐπιτρέπεται κατὰ τὴν ὥραν τῆς τελετῆς νὰ τὸν ἐκβάλλῃ ἐκ τοῦ Ναοῦ. Παρὰ μόνον δύναται νὰ ὀδηγήσῃ αὐτὸν ὁ νεωκόρος τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ τέλος τοῦ Ναοῦ, εἰς τὴν τάξιν τῶν προσκλιόντων ἢ μετανοούντων. Καὶ μετὰ τὸ τέλος τῆς θείας λειτουργίας ἢ τελετῆς ἐν γένει νὰ κατηχήσῃ αὐτὸν ὁ κατηχητὴς ἱερεὺς ἢ ἄλλος τις ἀρμόδιος, καὶ ἐὰν δεχθῇ τὴν κατήχησιν τότε τὸν ὑποβάλλῃ εἰς ὁμολογίαν κλπ. ὡς ἀνωτέρω, ἐὰν δὲ καὶ δὲν ἀποδεχθῇ τὴν κατήχησιν τότε τοῦ λέγει ὅτι δὲν δύναται ἢ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία νὰ τὸν δεχθῇ ἐφ' ὅσον δὲν μετανοεῖ, καὶ οὔτε νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τὰ δῶρα τῆς Θεῆς μετὰληψιν, ἢ μετάδοσιν, ἢ ἀντίδωρον, ἢ μνημόσυνον κλπ. λέγων συγχρόνως εἰς αὐτὸν ὅτι δὲν ἔχει οὐδεμίαν θέσιν εἰς τὸν ὀρθόδοξον ἱερὸν Ναόν, διότι ὁ ὀρθόδοξος Ναὸς εἶναι μόνον διὰ τοὺς ὀρθόδοξους, καὶ ἐπομένως δύναται νὰ ἐξέλθῃ. Αὕτη εἶναι ἡ πραγματικὴ ἀκρίβεια καὶ ὅσοι τῶν ἱερέων μας, δέχονται τούτους, καὶ τοὺς δίδουν ἀντίδωρον, καὶ τοὺς ἀφήνουν εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν διήθεν χάριν οἰκονομίας, οἱ τοιοῦτοι παραβαίνουν τοὺς Κανόνας καὶ ἁμαρτάνουν θανάσιμως, διότι ὑποπίπτουν εἰς καθαιρέσεις καὶ ἀφορισμοὺς οἱ συμπροσευχόμενοι μετ' αὐτῶν. Ἐὰν βεβαίως ἐν ἀγνοίᾳ τῶν τοὺς δεχθοῦν ἢ τοὺς δώσουν ἀντίδωρον τότε δὲν εἶναι ὑπεύθυνοι. Ἀλλὰ τοῦτο σπανίως συμβαίνει, διότι ὁ κάθε ἱερεὺς δύναται νὰ εἰδοποιηθῇ διὰ τοῦ νεωκόρου τοῦ περὶ τῶν νέων τούτων προσώπων. Ἐκτός βεβαίως μιᾶς πανηγύρεως, ἢ λιτανείας ὅποτε εἶναι πολλὸς ὁ κόσμος καὶ δὲν δύναται γὰ γίνῃ εὐκόλως ἡ διάκρισις τῶν ὀρθόδοξων ἀπὸ τῶν Σχισματικῶν.

4) Ὁ ὀρθόδοξος δὲν πρέπει νὰ ἔρχεται εἰς γάμου κοινωνίαν μετὰ τοῦ κακοδόξου, εἴτε ἄνδρας εἶναι εἴτε γυναῖκα, ἐὰν πρωτίστως δὲν ὁμολογήσῃ τὸ κακόδοξον μέλος καὶ ἀποδεχθῇ τὴν Ὁρθοδοξίαν.

5) Ἐπίσης δὲν πρέπει ὁ Ὁρθόδοξος νὰ μεταβαίνῃ οὔτε εἰς τοὺς Ναοὺς τῶν κακοδόξων, οὔτε εἰς τὰς βαπτίσεις τῶν, οὔτε εἰς τοὺς γάμους τῶν, οὔτε τὰς ὀνομαστικὰς ἐορτάς τῶν, ἢ τὰ γενέθλιά τῶν, οὔτε εἰς τὰς κηδεῖας τῶν, οὔτε νὰ φιλῇ τὰς χεῖρας τῶν Ἀρχιερέων ἢ ἱερέων, οὔτε νὰ τοὺς δέχεται εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ διὰ ἱεροπραξίαν τινά, οὔτε ἐν γένει νὰ ἔχῃ οὐδεμίαν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν μετ' αὐτῶν.

Δηλαδή ὁ πραγματικὸς Ὁρθόδοξος πρέπει νὰ χωρίζεται ἀπὸ κάθε ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος πρόκειται νὰ τοῦ βλάβῃ τὴν ἀθάνατον ψυχὴν τοῦ οἰοσδήποτε καὶ ἂν εἶναι αὐτός.

6) Ὁμοίως οἱ ἱερεῖς τῆς Ὁρθοδοξίας δὲν πρέπει νὰ τελοῦν μυστήρια μετὰ ἀναδόχους ἢ παρανύμφους κακοδόξους, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶναι ὅλοι Ὁρθόδοξοι. Ὅταν π.χ. πρόκειται περὶ Βαπτίσματος, πρέπει νὰ εἶναι ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ τοῦ τέκνου ὀρθόδοξοι, ἐπίσης καὶ ὁ ἀνάδοχος ὀρθόδοξος, διότι αὐτὸς ἀναλαμβάνει νὰ τοῦ διδάξῃ τὴν ὀρθόδοξον Χριστιανικὴν πίστιν. Ὁμοίως καὶ εἰς τὸν γάμον πρέπει νὰ εἶναι καὶ οἱ δύο νεόνυμφοι ὀρθόδοξοι καὶ ὁ παρὰνυμφος τοιοῦτος.

7) Ἐπίσης οἱ ἱερεῖς καὶ Ἀρχιερεῖς δὲν πρέπει νὰ δέχονται μνημό-

συνα κακοδόξων ονομάτων. Δηλαδή ένας πέθανε με τὸ νέον ἡμερολόγιον ἥτοι σχισματικός, αὐτὸν δὲν πρέπει νὰ τὸν μνημονεύῃ ὁ ὀρθόδοξος ἱερεὺς, διότι ἡδιαφόρησεν διὰ τὴν πίστιν τὴν ὀρθόδοξον καὶ ἠκολούθησε τὴν κακοδοξίαν καὶ ἐχωρίσθη τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας. Οὔτε καὶ ὀνόματα ζώντων κακοδόξων δύναται νὰ μνημονεύσῃ ὁ ἱερεὺς ἢ ὁ Ἀρχιερεὺς, παρὰ μόνον τὰ τοιαῦτα δύναται νὰ μνημονευθοῦν εἰς τὴν παράκλησιν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ὑπὲρ φωτίσεως καὶ ἐπιστροφῆς των εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν.

8) Οἱ χειροτονηθέντες Ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, Μοναχοὶ καὶ Μοναχαὶ εἰς τὴν Σχισματικὴν Ἐκκλησίαν, οὗτοι ἐρχόμενοι εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, χειροθετοῦνται, καὶ οὕτω ἀποκαθίστανται ἅξιοι τοῦ ἀξιώματός των κατὰ τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους.

9) Οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς δὲν πρέπει νὰ λαμβάνωσι χρήματα κατὰ τὴν ἔσομολόγησιν, θεῖαν Μετάληψιν, χειροτονίας καὶ ἐγκαίνια, διότι καθαίρονται ὡς σιμωνιακοί. Οὔτε καὶ πρέπει νὰ ζητοῦν ποτέ χρήματα εἰς τὰς Ἱεροπραξίας των, παρὰ ὅτι τοὺς προσφέρουν οἱ χριστιανοί εἰς τὰς ἄλλας Ἱεροπραξίας, ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, νὰ λαμβάνουν ἄνευ δισταγμοῦ ἢ γογυσμοῦ.

10) Οἱ Ἠγούμενοι τῶν Ἱερῶν Ὀρθοδόξων μοναστηρίων δὲν πρέπει νὰ χειροτονοῦν μοναχοὺς ἢ μοναχὰς ἄνευ ἀδείας τοῦ Ἐπισκόπου των. Οὔτε νὰ δέχωνται Ἱερομονάχους, Ἱεροδιακόνους, μοναχοὺς ἢ μοναχὰς ἀπὸ ἄλλο μοναστήριον ἄνευ συνεννοήσεως τοῦ Ἠγουμένου των καὶ τοῦ Ἐπισκόπου των. Ὁ ἡγούμενος Μοναστηρίου τινὸς μόνον δοκίμους λαϊκοὺς δύναται νὰ προσλάβῃ εἰς τὴν Μονὴν του ἄνευ ἀδείας τοῦ Ἐπισκόπου του, ὅταν ὁμως πρόκειται νὰ προαγάγῃ τὸν δοκίμον εἰς ρασοφόρον μοναχόν, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ὑποβάλῃ αἴτησιν εἰς τὸν Ἐπίσκοπον πρὸς τοῦτο, καὶ μετὰ τὴν ἐγκρίσιν τῆς αἰτήσεώς του παρὰ τοῦ Ἐπισκόπου του, τότε νὰ προβαίῃ εἰς τὴν ρασοφορίαν. Ὁμοίως ἐὰν ὁ δοκίμος λαϊκὸς προέρχεται ἀπὸ ἄλλην Μονήν, πρέπει ὁ μέλλων νὰ δεχθῇ αὐτὸν Ἠγούμενος νὰ ἐρωτᾷ τὴν πρώτην του Μονήν περὶ τῆς διαγωγῆς του.

11) Ὅσοι τῶν Ἱερῶν ἢ Μοναχῶν καὶ Μοναζουσῶν περιέρχονται τὰ διάφορα παραρτήματα τῆς Ἑλλάδος τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ἄνευ ἀδείας τῆς Ἐκκλησιαστικῆς των Ἀρχῆς οἱ τοιοῦτοι δὲν πρέπει νὰ γίνωνται δεκτοὶ ἀπὸ τοὺς εὐσεβεῖς καὶ Ὀρθοδόξους χριστιανοὺς, ὡς ἐκμεταλλεῦται τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ἐξευτελίζοντες τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα ἐνώπιον ὁλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος, πρὸς μεγίστην ζημίαν τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως. Ὁμοίως καὶ ὅσοι τῶν Ὀρθοδόξων χριστιανῶν δέχονται τοὺς καθηρημένους ἢ ἐν ἀργίᾳ διατελοῦντας κληρικούς, οἱ τοιοῦτοι ὑπόκεινται εἰς ἀφορισμὸν κατὰ τοὺς θεῖους καὶ ἱεροὺς κανόνες, ὡς καταπατοῦντες καὶ ἀθετοῦντες τὴν διαταγὴν τοῦ Ἐπισκόπου των, ὅστις εἶναι τύπος Χριστοῦ.

12) Ὅσοι τῶν Ἀρχιερέων ἢ ἱερῶν, ἱερομονάχων, ἱεροδιακόνων, μοναχῶν, μοναζουσῶν καὶ τῶν εὐσεβῶν καὶ γνησίων ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, δὲν τηροῦν τὴν ἀνωτέρω ἀκρίβειαν τῆς πίστεως, οἱ τοιοῦτοι παύουν πλέον νὰ εἶναι ὀρθόδοξοι, εἶναι χλιαροί, εἶναι κακόδοξοι, καὶ ἅς μὴ πλανῶνται μετὰς οἰκονομίᾱς, ἵνα ἐλκύσουν δῆθεν καὶ ἄλλους. Αὐτὸ ἀποτελεῖ πλάνην οἰκτράν, διότι διὰ τῆς χλιαρότητος οὐδεὶς ἐρχεται εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν, καὶ ἂν ἔλθῃ, οὔτε καρποφορεῖ ὡς ἀπέδειξεν ἡ πείρα ἐπὶ τόσα ἔτη. Τοῦναντίον δὲ ἡ ἀκρίβεια ἐτέλεσεν μεγάλας προόδους ὡς παραδειγματιζόμεθα ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατον Ἐπίσκοπον ἡμῶν Βρεσθένης κ.κ. Ματθαῖον, ὅστις θαύματα μεγάλα καὶ προόδους ἐπετέλεσεν διὰ τῆς ἀκριβείας, διότι εἰς τὴν ἀκρίβειαν εὐρίσκεται ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ.